

De Rebel # 12 vraag 2

De miraculeuze deur naar de eeuwigheid.

Geliefde Meester,

De existentie schenkt me zo overvloedig – tot het punt van het me hier brengen voor uw deur. Het is onbegrijpelijk dat iemand zoals ik zulke zegeningen verdient, waar ik intens dankbaar voor ben.

Slechts uw compassievol hart is in staat om me toch hier te ontvangen.

Oh mens der mensen! Veel van wat ik gedaan heb zou ik niet hardop durven zeggen, en de rest is het triviale van onwetendheid geweest. Nu moet het verleden hier eruit gaan, in uw tegenwoordigheid; zelfs al is de mind op zijn hoede voor het resultaat.

Meest geliefde vriend, ik weet helemaal niets, en ik zou graag mijn excuses aanbieden aan u, en iedereen in de commune die ik als vanzelfsprekend heb beschouwd, of van geprofitteerd heb, en ik vraag u, meester, wat ziet u in mij wat ik niet zie?

Nivedano, de vraag die jij hebt gesteld is erg zeldzaam en uniek. Het is belangrijk de eigen onwetendheid te erkennen, heel erg belangrijk. Omdat op het moment dat iemand zijn onwetendheid erkent, gaat het door een transformatie, het wordt onschuld. Dat is het enige verschil tussen onwetendheid en onschuld.

Onwetendheid gaat door te zeggen, “Ik weet.” Onschuld komt tot de realisatie dat, “Ik weet helemaal niets, ik ben uiterst onwetend.”

Dat is het eerste belangrijke ding van jouw vraag – de erkenning van onwetendheid; met zo’n nederigheid, zonder enig idee van wat je doet, dat je reeds door een transformatie gaat door juist het stellen van de vraag. Je bent niet langer onwetend, maar gewoon onschuldig als een kind. En alleen die onschuld kan begrijpen wat ik tegen je ga zeggen.

Je vraagt: “Wat ziet u in mij wat ik niet zie?” Ik zie jou en dat is wat jij niet ziet, want jij gaat nooit diep genoeg – diep genoeg om jezelf te ontmoeten. Jij gaat rond en rond, maar altijd buiten om jezelf. Je moet naar binnen afdalen, in de diepten van jouw onbewuste, naar het donker waar jouw wortels zijn.

Mensen kijken niet in zichzelf, uit angst. Maar het donker binnenin heeft niets om bang voor te zijn. Het is een andere naam voor stilte – uiterste vrede. Licht is een verstoring, maar het donker is nooit een verstoring. En des te dieper je gaat zul je meer nieuwe diepten vinden waar je zelfs nog nooit van gedroomd hebt.

En wanneer je tot de laatste kern van jouw wezen reikt, is er plotseling een explosie. Je hebt jezelf ontmoet; je hebt je gezicht in een spiegel gezien. Je hebt herkend wie je bent.

Je bent niet jouw naam, je bent niet jouw lichaam, je bent niet jouw mind, je bent niet jouw gevoelens, en je bent niet je hart. Alles waar je ooit mee geïdentificeerd bent geweest heeft niets met jouw realiteit te maken. Jij bent enkel een getuige – dit is wat ik over jou weet, en jij niet weet. Ik weet dit over jou, omdat ik dit over mij weet. We zijn allen van dezelfde stof gemaakt, bewustzijn genaamd. Het moment dat iemand zichzelf kent, weet hij al de geheimen van het leven, de existentie, bewustzijn. Niets blijft hem onbekend; al de mysteriën en al de geheimen openen plotseling hun deuren voor de getuige. Je moet slechts jouw getuige -zijn zelf vinden. En wacht niet, denkend dat iemand anders het voor jou kan doen. Dat naar binnengaan moet je alleen doen; er is geen manier om een ander met je mee te nemen.

Dit is een van de grootste voorrechten van menselijke wezens: dat niemand kan binnengaan in hun innerlijk; hun vrijheid is absoluut, geen bemoeienis is mogelijk. Het lichaam kan gedood worden, maar het bewustzijn kan zelfs niet geraakt worden. Het lichaam kan verbrand worden, maar het bewustzijn zal op geen enkele mogelijke manier aangetast worden. Zelfs atoomwapens hebben geen macht om het bewustzijn te bereiken. De getuige zal altijd voorbij alles zijn dat jou kan overkomen. Het zal er altijd getuige van zijn; vandaar dat het altijd eraan voorbij is.

Nivedano, wat ik in jou zie... Ik daag je uit, overtuig je, verleid je om het voor jezelf te weten. Omdat hiermee al de vreugde en al de zegeningen van het bestaan komen. Hiermee komt plotseling de lente die nooit weggaat.

Zonder dit te weten is het leven gewoon een verspilling. Zonder het te weten, ben je reeds dood; je bent nooit geboren. Alleen door dit te weten ben je in werkelijkheid geboren; en bereik je een eeuwig, onsterfelijk bestaan – zonder dood, voorbij enige angst, voorbij enige ziekte, voorbij enige armoede, voorbij enig lijden. De gouden sleutel die de magische deur van eeuwigheid in jou kan openen is binnenin je. Maar jij gaat door de sleutel binnenin je te dragen en er overal naar te zoeken. Er is een mooi verhaal over een van de meest betekenisvolle vrouwen die ooit geleefd hebben – Rabya al-Adabiya. Op een avond toen de zon juist onderging... ze was erg oud, misschien negentig jaar. En ze was buiten op de straat aan het zoeken naar iets wat ze verloren had.

Een jonge man zag haar, en gewoon uit mededogen voor de oude vrouw – hij was een vreemdeling in het dorp, hij had geen idee wie ze was – vroeg hij eenvoudig; “Wat is het waar u naar zoekt? Kan ik misschien helpen? U bent erg oud, de zon is onder, en het wordt donkerder; het zal onmogelijk voor u zijn het te vinden. Vertel me gewoon; ik ben met geen ander werk bezig, ik kan u helpen.”

Rabya lachte. Ze zei hem, “Dank je voor je vriendelijkheid, vreemdeling.” Hij zei, “Waarom noem je mij vreemdeling?”

Ze zei, “Omdat niemand van dit dorp gekomen zou zijn om mij te helpen; ze denken dat ik gek ben. En misschien hebben ze gelijk. Maar ik heb mijn naald verloren.”

De jonge man zei, “Zo’n klein ding als een naald, met uw erg oude ogen, in de donker wordende avond, hoe kun je hopen? Vertel me precies waar ze gevallen is. Misschien – omdat de straat groot is – als je me precies de plek toont, zal ik misschien in staat zijn haar te vinden.”

Rabya zei, “Het zou beter geweest zijn als je die vraag niet gesteld had, want ik heb haar niet op straat verloren. Ik heb haar in mijn huis verloren, maar daar is te veel duisternis. Ik ben een arme vrouw, ik heb zelfs geen lamp. Denkend dat erbinnen zo veel donkerte is, zou het vinden van de naald onmogelijk zijn. Ik zocht buiten omdat er een beetje zonlicht was toen ik het zoeken begon.

De jonge man zei, “Dan hebben uw dorpsgenoten misschien gelijk. U hebt uw naald in huis verloren, en u zoekt erbuiten naar. Maar in uw gekte zit een methode, je hebt een bepaalde rationaliteit. De reden is, omdat er in huis zoveel donkerte is zou het vinden onmogelijk zijn. En buiten is er nog een beetje licht, misschien is er enige mogelijkheid. Maar als je haar daar niet verloren hebt, zal het licht niet helpen.

Rabiya zei, “Maar dit is wat iedereen in de wereld aan het doen is, en niemand noemt hen gek. Ze hebben allen hun schatten in zichzelf en zij allen zoeken erbuiten naar, omdat er buiten meer licht is. Omdat alle zintuigen naar buiten openen is het makkelijker om daar te zoeken.”

Nivedano, de vraag is niet, Waar is het makkelijker te zoeken? De vraag is, Waar heb je het verloren? Je weet heel goed dat je het niet buiten jezelf hebt verloren. Je kunt niet enig voorval herinneren waarbij jij jouw schatten verloor: jouw bewustzijn, jouw wezen, jouw liefde, jouw gelukzaligheid, jouw stilte, jouw onschuld. Niets is buiten. En als je het niet buiten verloren hebt... er zijn niet veel kanten in de wereld; er zijn er slechts twee. Het is eenvoudig rekenkunde: als je het niet buiten verloren hebt, moet je het binnenin je verloren hebben.

Binnenin is er duisternis – dat geef ik toe. Maar die duisternis is geen hindernis – dat is mijn ervaring. Die duisternis is enorm behulpzaam, omdat het vredig is, het is stilte. Die duisternis is stralend; het is een ander soort licht. Daarom voel je het in het begin als duisternis, maar als je dieper gaat, begint het langzaam een ander soort licht te worden wat je niet eerder hebt gekend.

Je hebt licht gekend wat brandstof nodig heeft – zelfs het zonlicht heeft brandstof nodig. De zon gebruikt elke dag zijn brandstof volledig op, en de wetenschappers zeggen dat deze zon, op zijn hoogst, nog een paar miljoen jaren kan bestaan. En dan plotseling zal het op een dag zijn licht verliezen, en zal er overal duisternis zijn.

Elke dag zijn er sterren die donker worden – grotere sterren dan onze zon. Want ze hebben veel langer geleefd dan onze zon, ze hebben hun brandstof opgebruikt. Buiten is al het licht afhankelijk van brandstof; binnenin is een totaal andere kwaliteit licht – het heeft geen brandstof nodig. Vandaar dat het eeuwig is; het kan niet uitgeput raken.

Wat duisternis lijkt in het begin, wordt langzaamaan lichtgevend. En de dag dat het totaal lichtgevend wordt – dat is wat verlichting wordt genoemd, je bent tot het ware licht gekomen. Tot nu toe heb je alleen schaduwen van licht in de buitenwereld gezien; je hebt niet het authentieke licht gezien wat geen begin, geen einde heeft.

Verzamel gewoon moed, je hebt niets te verliezen. Wat kun jij verliezen? Waarom dus bang zijn? Ga gewoon naar binnen zonder vrees – het is jouw gebied, het is jouw eigen wezen. En als je eenmaal slechts een straal licht hebt gevonden, is dat de grootste ervaring van leven. Niets is ermee te vergelijken, in gelukzaligheid, in gezegend zijn.